

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. V. Finis & scopus Religiosi in obseruatione Votoru[m], est viuere modo quoda[m], mu[n]do ipsiaduerso; simili vero modo quo Christus vixit: & varij mortificationis gradus, quos Regulæ ad id ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

ficiant: eò quòd non disponant suas ascensiones iuxta leges & Regulas à Legislatore propositas: cuius est aliàs benedictionem dare & auxilium: vt vere odediens, qui tales leges & ordinationes sequitur: eat de virtute in virtutem: eandem tamen benedictionem negat ijs, qui proprio iudicio, propriaque voluntate, aut aliis ratiocinationibus, ab Instituto & Regula suae Religionis alienis volunt gubernari. Alii denique non crescunt, eò quòd ex indiliceto seruore nolint ascendere de virtute in virtutem, paulatim & per suos gradus progrediendo; sed vno impetu & tractu contendunt ad supremum omnium culmen salire; & fieri priùs Magistri, quàm boni fuerint discipuli, & sese statim dedere actionibus Mariæ, nondum exercitati in actionibus Marthæ; & multũ progredi in oratione, nõ cogitantes de profecta in mortificatione: quæ gradus est ad illam. Ingradere igitur, vir Dei, intra te ipsum ac diligenter examina: quænam ex his sex radicibus sit in te causa non proficiendi, sicut optares, in perfectione, quam profiteris: & stude, valde se nõ eam, quã inueneris, mortificare & euellere: disponendo ascensiones tuas iuxta hæc documenta, quemadmodum in citato loco ea explicuimus: & sequendo omninò supremi legislatoris iussa & Regulas: sic enim licebit ab eius bonitate & liberalitate certò sperare copiosam benedictionem, & auxilium ad hæc ascendendum *de virtute in virtutem, donec videatur clarè Deus Deorum in Sion.*

CAPVT V.

FINIS ET SCOPVS RELIGIOSI IN OBSERVATIONE *votorum est viuere modo quodam, mundo ipsi aduerso; simili verò, modo, quo Christus vixit: & variis mortificationis gradus, quos Regula ad id commendat.*

VM MORTIFICATIO, vt vidimus, sit instrumentum & vniuersale medium, ad acquirendas & augendas virtutes in gradibus perfectionis, quos vnaquæq; exigit: ac propterea Spiritus sanctus, cum hanc ascensionem & incrementum commédaret, primo loco eam collocauit, dicens: *Quæ est ista quæ ascendit sicut virgula fumi a ex aromatibus myrrha?* vt in proximo cap. dictum est. Hinc est, quòd cupidi multum proficiendi in virtute, præcipue debeant respicere, vt multum proficiant in mortificatione; maiori tamen cura in quinque illis gradibus, qui sunt obseruationi votorum intimè coniuncti, & quorum facta est mentio supra, ita vt non desistant, donec ad supremum finem, in quem omnes diriguntur perueniatur: viuere sc modo quodam, è diuinitate repugnante ei, quem mundus seruat; sed ei valdè simili, quo vixit Christus. Finem hunc mirificè declarauit N. P. S. Ignatius in Regula quadam quam subiiciam: quamuis enim mens mea non sit, Societatis nostræ Regulas

Paulatim longius iur.

h Psal. 83.8

a Cant. 3.6.

Tract. 6.6.2.

Re: Sum-
marij Exa-
minu.

Simile.

gulas, sicut nec aliarum Religionum explicare: visam tamen nobis est, hanc declarare, eò quòd sit omnibus communis, sicut ipsa votorum custodia; & ut doctrinam tradam maximi momenti, & in vita spiritali valde preciosam, in qua cum nostris loquens sic ait: Diligenter animaduertant oportet (magnificiando, summiq;ue momenti id esse ducendo in conspectu Creatoris ac Domini nostri) quantopere iuuet, ac conferat ad vitam spiritalis profectum: omninò, & non ex parte, abhorrere ab omnibus, quæ mundus amat, & amplectitur; & admittere, & concupiscere totis viribus quicquid Christus Dominus noster amavit, & amplexus est. Quem admodum enim mundani homines, qui ea, quæ mundi sunt, sequuntur diligunt, & quæruni magna cum diligentia, honores scilicet, famam, magni nominis existimationem in terra, sicut mundus eos edocet: sic, qui procedunt in spiritu, & serui Christum Dominum nostrum sequuntur; amant, & ardent exoptant, quæ ijs omninò contraria sunt: indui nimirum eadem veste, ac insignibus Domini sui ipsius amore, ac reuerentia; ad eò ut, si sine offensione vlla diuinæ Maiestatis & absque proximi peccato foret: vellent contumelias, falsa testimonia, & iniurias pati, ac stulti haberi, & existimari (nulla tamen ad id per eos data occasione); eò quòd exoptant assimilari, ac imitari aliquo modo Creatorem ac Dominum nostrum Iesum Christum, eiusque vestibus, & insignibus indui: quandoquidem illa ipse propter maiorem profectum nostrum spirituales induit, nobisque exemplum dedit, ut in omnibus, quo ad eius fieri poterit, diuina gratia aspirante, eum imitari, & sequi, cum vera sit via, qua ducit homines ad vitam, velimus.

Hæc est doctrina cælestis, quæ meritò esse deberet insculpta in cordibus omnium Religiosorum, profitentium, se mundum fugere, tanquam hostem; recipere verò se ad scholam Christi Domini, cuius imitatio eos obligat, ad detestandum & contemnendum, quod mundus amat, & magis facit. Idque non tantum in parte aliqua; sed omninò & vniuersim: quælibet enim eius pars est valde periculosa; & qui partem vnã admittit; facile admittet totum. Quale autem id est, nisi quod Sanctus Ioannes dixit:

b 1. Ioa. 3. 16

Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ. Ad cuius mortificationem dirigitur tria vota, ut suo loco diximus. Et idem Apostolus præmiserat: nolite diligere mundum, neque quæ in mundo sunt. Si quis diligit mundum, non est charitas Dei in eo. Hi enim duo amores valde sibi inuicem aduersantur. Quod tamen in mundo magis eminet, & præcipuum est eius insigne, est superbia vitæ. Quare Antichristus cepit mundanorum, in quo mundus detestandum suum spiritum deponere, eam accipiet tanquam suum nomen, & generis nuncupationem. Nam, characteres huius nominis, qui in græca lingua singuli certos numeros significanti

cant, ait S. Iohannes, *c numerum esse hominis, & numerus eius sexcenti sexaginta*
sex: qui numerus inuenitur in græca voce *superbia vite*. Cui optimè aptatur
 cognomen hoc, & numerus in eo inclusus, ternaque repetitio numeri *sex*
 in centenariis, decimis, & vnicibus: nam totus ipse Antichristus erit su-
 perbia quædam vite in rebus omnibus visibilibus mortalis huius vite, quas
 Deus sex primis diebus condidit: in omnibus enim se plenum existimabit,
 contentum quietem, aut solatium: quod significatur per numerum septenarium, in
 quo *Deus requiescit*, & cessauit ab omni opere quod parauerat. De hoc enim infe-
 lici dicitur: *Omne sublime videt, ipse est Rex super vniuersos filios superbie*, quasi
 diceretur habere oculos valde elatos, nec dignari res inferiores aspicere, sed
 altiores. Has enim appetit, & in eis vult omnibus præferri: aut certè existi-
 mat, quod omnes excedat, aspiciens se in loco excelso; reliquos verò quasi
 in infimo, ac propterea eos contemnit & parui facit. Nec satis sibi esse existi-
 mat, quòd partem aliquam sublimem aspiciat; sed *omne sublime videt*, volens
 excellere in omnibus, quæ mundus sublimia reputat: quales sunt diuitiæ,
 scientiæ, dignitates, imperia, & dominia; splendor in aulis, vèstibus, famu-
 lis, & ipsa mensa, ac cibus, quibus vescitur: nihil enim illi sapit absque con-
 dimento pompæ mundanæ. Et quemadmodum e *superbia eorum, qui Deum*
viderunt, ascendit semper, vt dixit Dauid; ita superbia huius hostis Christi Do-
 mini ascendit etiam ad aspiciendas virtutes, in quatum eas excelsas iudicat.
 quas cum non habeat, vult tamen inanem honorè ex eis. Et quod maiorem
 adfert stuporem, est, quod crescat, & eò vsque ascendat, vt aspiciat ipsum
 altissimum: quem cum excedere non possit, vult tamen ei esse æqualis, di-
 cens: *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo*. ad tantam au-
 tem adeoque stultam superbiam perueniet, vt *g velit haberi Deus*. Huius ca-
 pitis membra sunt omnes mundani, qui filij superbiæ appellantur: quam tã-
 quam matrem & Dominam habent; suntque ei dedicati, vt obediant in re-
 bus omnibus, in quibus honorem quærunt, authoritatem, famam, gloriam,
 & magni nominis existimationè; aspicientes omne sublime, & contendètes
 illud assequi. Et quamuis Antichristus nondum sit natus, nec venerit in
 mundum: iam tamen *mysterium operatur suæ iniquitatis*, habetque plurimos
 sui imitatores, idem sortitos nomen & numerum, *superbiam* scilicet *vita*
credi suo infixam. Quos Apostolus *inimicos crucis Christi* appellat, *quorum*
Deus venter est, & gloria inanis, qui terrena tantum sapiunt, nec aliud sciunt;
 aut magni faciunt. Ac propterea S. Iohannes illos appellat *Antichristos*, quod
 significat Christi aduersarios; qui amplectuntur quæ mundus illos docet:
 Christus verò Dominus noster et reijcit ac reprobat.

c Apo. 13. 18.
 Vide Led. n.
 à Valcar. 16.

Vide Viegas
 Apoc. 13. sec.
 exotica.

c Gen. 1. 1.
 Job. 41. 25.

c Psal. 73. 23

c Isai. 54. 14.
 g. 2. Tess. 2. 4.
 Viegas supr.
 S. Tho. 3. P.
 q. 8. a. 8.

h Phil. 3. 19

i. Ion. 2. 18

Lib. de vera
Virginis.

IN VERSO plane & contrario modo, quam mundus adeo inordinatus, (ait P. N. S. Ignatius secutus doctrinam S. Basilij) vivere debent Religiosi, abhorrentes in omnibus, quicquid mundus tanti facit, & complectitur; admittentes vero & concupiscentes totis viribus quicquid Christus Dominus noster amavit & amplexus est; adhibentes non partem aliquam virtutum suarum, sed quicquid illæ possunt, sequendum & imitandum caput suum; & eisdem vestibus & insignibus Domini sui indui, pro ipsius amore ac reverentia. Et quæ ista sunt vestes, quæ insignia; nisi quæ mundus horret ac fugit, eò quod aduersentur concupiscentiæ carnis, & oculorum, & superbiam vitæ; quam, si cupis, esse perfectus Religiosus detestari debes super omnia, & horrere eius nomen; & numerum, quem in se continet, parum facere: imò & contemnere omnem amplitudinem & splendorem rerum huius vitæ.

NON debes oculos altos gestare, aspiciendo quod sublime est, & excelsum in mundo; ut illud concupiscas: imo nec sublime iudicare illud debes; sed vile & abiectum, indignumque, in quod tuos conijcias oculos, tanquam in escam tuæ concupiscentiæ. Nam illud sublime in oculis mundi, stercus est & sordes in oculis Christi; & tale esse debet in tuis. Quod cum tentator in memoriam tibi adduxerit, quasi sublime: debes tuum aspectum mortificare, & nec aspicere, nec concupiscere, sed demittere oculos in terram, ex qua fuisti formatus; & in pulverem, in quem conuerteris; & in nihilum, quod ex teipso habes; & in vestes & insignia Ducis tui Iesu; quæ sunt paupertas, dolor, contemptus, & ignominia. De quibus amplius gloriari debes, quam de vllis alijs rebus; impensè optans, ad eius imitationem, iniurias & contumelias pati, & stultus haberi, ignorans, improbus, & scelestus: modò nullam des ad id occasionem cum aliqua culpa, & summum reputes gaudium quando tale quid patieris. Nunquam te superbiæ filium appelles, sed humilitatis: eam accipiens in matrem, magistram, ac dominam, obediens ei in rebus omnibus, ad quas illa propendet; & in omnibus, quæ consonant doctrinæ de ea scriptæ. Et quemadmodum superbia semper ascendit, & proficit in peius; peruenire cupiens ad vltimum quod potest suæ inanis excellentiæ: tu contra semper in eius odio proficere debes, & in abiectiōe hæc procul quicquid illa appetit; & a allidere paruos huius filia Babylonica, corruptæ violentos motus statim in initio constringere ad petram viuam, quæ est CHRISTVS humilis: cuius humilitatem accipere debes tanquam finem & scopum tuæ ascensionis & profectus; optans pro virtutis tua magis semper crescere, & ad eam accedere, siquidem ipse dixit: b discite a me, quia

a Psal. 136. 9

b Mat. 11. 29.

mus sum & humilis corde: & invenietis requiem animabus vestris. Non inveni-
es requiem, nec saturitatem, nec solatium in superbia vite, etiam obtenta
quacunq; amplitudine, quam optas: omnis enim talis amplitudo & splen-
dor est periturus; & omnis eius computus est per numeros. seharios; nec
unquam pervenit ad septimum vel octavum, in quo sit solatium huius &
futuræ vite. Anima enim tua est spiritualis & æterna; eiusque capacitas im-
mensa: quæ nec satiari potest, nec impleri bonis temporalibus, caducis, ac li-
mitatis adeoque imbecillibus; ut quantumvis excelsa videantur, innitantur
tamen pedibus fictilibus, quos vel minimus lapillus confringat; & machi-
nam totam ad terram deiciat.

DEPENDENT quoque, à voluntate hominum, qui ut Luna mutantur; &
quod hodie tribuunt, cras auferunt: quorum gloria est sicut flos fœni, qui
vel glacie vel æstu marcescit. Si quietem quæris, illam invenies in centro hu-
militatis: quod est tuum nihilum; & in imitatione Regis ac Ducis tui Iesu:
cuius nomen (ut Sibyllæ prædixerunt) scriptum est characteribus quorum
numerus non ad sexcentos sexaginta sex; sed ad octingentos octoginta octo
ascendit: ut non sine magno mysterio; hoc numero octonario, per centena-
rium & denarium multiplicato, significaretur: per Messiam IESVM Salua-
torem nostrum venturam nobis quietem & solarium huius vite, quod per-
tinet ad diem septimum; & ascendendum ad æternam alterius requiem,
significatam per diem octavam æternitatis: in qua ipse Iesus Saluator no-
ster erit omnia in omnibus; & habebis plenitudinem omnium bono-
rum.

MEMOR esto, quod omnes, qui nomen accipiunt Antichristi, & super-
biam vite acceptant, ut ait sanctus Ioannes, non habent requiem die ac nocte;
& bibent de vino ire Dei, & cruciabuntur igne & sulphure in conspectu Angelo-
rum Sanctorum, & ante conspectum agni: & fumus tormentorum eorum ascendet
in sæcula seculorum. Cur ergo vis gloriari de ea re, quæ te spoliabit æterna re-
quie; teque deiciet in horrenda & æterna tormenta? dele itaque, dele ex
corde tuo execrandam illud nomen; nec relinquas in eo vel vnicum cha-
racterem, aut numeri eius partem: mortifica quamcunque rem, quæ su-
perbiam vite redoleat, & vestigium aliquod habeat pompæ mundanæ: ne
ex modico incidas in maximum. Attende, d principem superbi huius mun-
di, qui venit, ut aliquid suum in Christo Domino nostro inveniret, & ta-
men in eo non habuit quicquam; venturum etiam ad quærendum in te, quod
si aliquid inuenerit: accipiet te in seruum, & mancipium, & pro merito tra-
ctabit.

SED quid dices, cum Saluator iudex vivorum & mortuorum, qui in-
signia induit humilitatis, ut tibi esset exemplo, ad te visitandum veniens

Viegn &
Valcar. nr.
supra

2.
c. Apo. 14. 13

d. Ioa. 14. 30

3.

c Saphou. 1. 8

f Mat. 22. 13

g Luc. 9. 26

h Rom. 12. 2

Homil. in
eum locum.

i 1. Cor. 7. 31.

Serm. 18. de
Sanctis.

k Apoc. 18. 1.

l Sapien. 5. 6

Tract. 4. c. 6
Et tra. 5. c. 2.

indutum viderit insignibus huius mundi? nescis, quam horrende sit minatus e omnibus qui induti sunt veste peregrina, extranea scilicet, & quæ ab eorum Professione & statu degeneret. Quid igitur magis peregrinum: quam seruum Christi insignia gestare Antichristi? & hominem Religiosum, vestem & habitum sæcularem? Si is, qui deprehensus est in conuiuio f non habens vestem nuptialem, fuit aded asperè reprehensus, vt obmutuerit; & ligatis manibus & pedibus missus sit in tenebras exteriores, vbi sletus est, & stridor dentium: quid tibi eveniet viuenti in domo Dei, & frequens accedenti ad conuiuium Sanctissimi Sacramenti: si te deprehendet hic Dominus indutum veste peregrina, & extranea ijs, qui in tali domo habitant & tali mensæ accumbunt? An dedignaris indui insignibus Christi, ipsumque imitari in amplectendis ignominijs, & contemptibus? Caue talè ei inferas ignominiam: pluet enim super te: nam & ipse dedignabitur habere te in sua societate, & postea induere insignibus gloriæ. *Qui erubuerit, inquit, me & meos sermones: hunc filius hominis erubescet, cum venerit in Maiestate sua, coram Patre suo & Angelis.* Attende etiam: esse quoddam genus apostasie, quodd non viuas moribus mundo oppositis, sicut initio fuisti professus, Amplexus es Apostoli consilium: *h nolite conformari huic saeculo, induentes scilicet eius mores, eumque accipientes tanquam vitæ vestrae exemplar.* Quomodo igitur vis iterum ei conformari? Quicquid mundus æstimat (ait S. Chrylostomus) figura quædam est siue pictura: si cum eo, quod æternum est, conferatur, & hoc nomine id Apostolus illud appellat, dicens: *quod i præterit figura huius mundi: quæ igitur prudentia est, velle induere aurum ac depictum indumentum; & abijcere quod est verum?* Incepisti (ait S. Augustinus aut Beda) esse toto mundo maior; & aliorum saeculo: ponens sub tuis pedibus quod ipse super caput suum collocat: ne igitur abijcias te iterum, vt conformes te mundo, & ponas super caput tuum, quod prius habebas sub pedibus. Posuisti sicut mystica illa mulier in Apocalypsi *sub tuis pedibus Lunam inconstantem bonorum temporalium, & super caput tuum quasi coronam stellas fixas bonorum æternorum.* Ac propterea Sol iustitiæ induit te totum à pedibus ad caput seipso, & gloriosa eius imitatione in vita & moribus tuis: ne igitur ordinem hunc inuertas, sicut mundus qui Lunam ponit super caput suum; & stellas sub pedibus suis: contemnens æterna bona, & pluris faciens temporalia. Nam, si ita feceris, amittes preciosam Solis vestem, & indueris tenebris æternis, ac dices cum damnatis: *Sol intelligentia non est ortus nobis.* Iam procul à mundo recessisti, & quidem tanto feruore, vt nolueris hære prope Sodomam, nec in finibus Ægypti, vt supra dicebamus; vt magis Christo Redemptori tuo appropinquare: cur ergo retrocedis, & vis saeculo appropinquare, à quo procul fugeras? Nam neque mundo, neque Christo quis appropriat gressibus corporis,

sed

sed amoris & imitationis; & ab eisdem se separat, odio & dissimilitudine vitæ. Quare si iterum induas insignia mundi: iam ei appropinques. Quando author (ait Sanctus Chryostomus) plantata est prope viam, eius fructus non perueniunt ad maturitatem: etiamsi enim eos colligunt aut proiciunt iter facientes: quando autem à via est remotior, fructus eius perueniunt ad maturitatem, & ad perfectum saporem. ita igitur, si mundo appropinques, non evades perfectus: sæculares enim homines te trahent post se, & fructus excutient piorum desideriorum, & operum: in quibus te prius exercebas. Et aquila superbiam, quæ (vt supra dicebamus) volat, vt medullam cedri ex monte Libano devoret: multò facilius cor tuum comedet, quod tam prope mundum versatur. Quare si vis perfectus esse, recede procul ab eo: & tunc maxime proculaberis, quando in omnibus contrario modo vixeris, quam ipse: indoens insignia Saluatoris, vt ea tanquam propriam vestem retineas; mundi verò insignia abijcias, tanquam vestem alienam & peregrinam.

§. 2.

VERVM, liceat mihi, dulcissime Redemptor, vnum hoc proponere: cur eos reiticias, qui induunt vestem peregrinam: cum tu ipse videaris eam præ aliis induisse? Nam quid magis peregrinum, quam quod verus Deus nostram induat humanitatem, a formam serui accipiens, & habitu inuentus vi homo? Et animam habens gloriosam & beatam, induisti corpus patibile, miseris nostræ mortalitatis subiectum? Et nunc existens ad dexteram patris cum tanta gloria, induis te in terra accidentibus panis & vini in sanctissimo Sacramento? Sed hæc vestis, Deus meus, quæ aded peregrina & aliena videtur, & si non propria sit amplitudinis & Maiestatis tuæ, non tamen ab immensa bonitate tua degenerat: sed potius infinite tuæ charitati optime conuenit: qua voluisti ignominias & miseras nostras honorare, vt exemplum nobis dans paupertatis, & humilitatis: ad similia insignia gestanda, mundana verò abijcienda, quæ tuis aded sunt contraria, non alliceres. Quomodo igitur homo non duces tibi honori, quod ita incedas vestitus sicut tuus Creator, & Rex æternus? Quomodo audebis induere superbiam vitam, quam author ipse vitæ reprobauit? Propterea (ait Sanctus Gregorius) Deus induit debilitatem nostram, torque contemptus sustinuit, vt superbum non esse hominem, doceret humilis Deus. Aut Christus deceptus est: ait Sanctus Bernardus: induens paupertatem, & contemptus, aut mundus erat contraria sequens. Cum igitur sic impossibile, Christum sapientiam infinitam deceptum: certum est mundum ipsum valde aberrare. Gloriare itaque, quod sequaris eum qui rectè nouit quæ facit; eiusque insignibus te indue, etiamsi superiora illa esse videantur. Desidera impensè particeps esse opprobriorum, ignominiarum, iniuriarum, testimoniorum falsorum, & cruciatuum,

Homil. in
Mat. apud
S. Bon. lib. 4.
Phara. c. 17.

T. 2. c. 8. 2.

a Phil. 1. 7.

Li. 34. mor.
c. 18.
Serm. 3. de
Natiuit.

quos innocens pertulit. Quod desiderium vult P N S. Ignatius esse inter-
 sum, vehemens, & iuxta omnes vires nostras possibiles diuina gratia adi-
 tas: vt efficacitatem & fortitudinem habent in occasionibus quæ occurrunt,
 similia patiendi. Nam (vt Sanctus Augustinus dixit) vis desideriorum facit
 tolerantiam laborum, ita vt animo exultes, quando talia tibi eueniunt pro-
 pter bonum, quod simul accedit; ac dicas cum Apostolo: *b mibi absque gloriari,*
nisi in Cruce Domini nostri Iesu Christi. per quem mihi mundus crucifixus est, & ego
mundo. In quam sententiã ait Sanctus Gregorius: cum duo sunt simul, si alter
 viuat, alter verò sit mortuus: viuens videt mortuũ; sed mortuus non videt vi-
 uum. Quod si vterque sit mortuus neuter alterum videt: & quamuis sint
 simul idem illis est, atque si essent remotissimi. Ita iustus & Religiosus du-
 plicem solet habere sortem siue dispositionem: nam interdum solum in se
 est mortuus mundo, quem nec videt, nec amat, nec eius, aut rerum & splen-
 dorum & vanitatum ipsius vllam ducit rationem: & quamuis corpore si-
 mul sit cum ijs, qui sunt mundi; idem ipsi est atque si mille miliaribus ab eis
 distaret. At mundus non est ipsi mortuus: videt enim eum, magnique facit
 offert illi honores, ac dignitates suas, etiam nolenti, imò dolenti, tum que
 periculum timentis: ac propterea alteram quoque sortem desiderat, vt scilicet
 etiam mundus sit ipsi mortuus: hoc est, vt neque mundus ipsum videat,
 nec aestimet nec magis sit ipsius memor, quam si nullus talis homo esset in
 terra. Quemadmodum dixit Dauid: *c obliuioni datus sum, tanquam mortuum a*
corde; eum in modum, quo in mundo non est memoria mortuorum. Cum
 autem hæc fors aduenit, eam reputat iustus valde felicem, seq; iudicat magis
 tutum, & gloriatur in cruce Domini nostri Iesu Christi, quia videt se
 mortuum esse mundo, & mundum sibi.

SED vterius progreditur Apostoli sensus, cum dicit, *se mundo, & men-*
dum sibi crucifixum. Quemadmodum enim crucifixus reputabatur maledi-
 ctus infamis, detestandus, & abominandus, iuxta id, quod in lege antiqua
 dicebatur: *d maledictus omnis qui pendet in ligno.* Ita ait, *mundus est mihi crucif-*
xus. nam quicquid ipse magni facit, omnes eius cupiditates, vanitates, &
 eius magnalia, ego reputo maledictum, horrendum, & abominandum mi-
 hi; & arbitror, vt stercus; & tanquam perniciosam rejicio, vt Christum in-
 crucifaciam, eiusque crucem amplectar. Sed præter hoc ego quoque sum
 mundo crucifixus: ipse enim mundus me reputat maledictum, infamem
 ac detestandum; iniurijs & opprobrijs me persequitur, sicut persecutus est
 Christum Dominum meum: Et ego non solum obliuioni datus sum,
 vt dixit Dauid, sed etiam in me experior, quod postea subiunxit: *factus sum*
tanquam vas perditum; quoniam audiui vituperationem multorum commorantium
in circuitu meo. Hæc erat crux Christi, in qua magnus hic Apostolus glori-
 abatur.

Deu. 21. 23.
Gal. 3. 13.

Lib. 3. mor.
c 3.
c Psa. 30. 13

batur. Quæ (vt S. Chryſtoſtomus perpendit) duas inſignes mortificationes cõplectebatur: alteram, quod mundus, eiusq; magnalia ipſum tanquam rem mortuam deſerebant; nec ipſum, captiuum poſt ſe trahebant: nec tangebant ſpũricum; alteram, quod ipſe etiam eſſet illis tanquam mortuus, neque enim ea amabat, nec æſtimabat, nec ſe patiebatur vinciri ab eis. Et concludit idem S. Nihil hac mortificatione felicius: hoc enim eſt beatæ vitæ fundamentũ. *O beati mortui, qui in Domino moriuntur* hoc genere mortificationis, a modo enim dicit ſpiritus, vt *requieſcant à laboribus ſuis*. Omnis enim labor & moleſtia ſpiritus ceſſat: cũ felix hæc mors obtinetur. Ad hæc igitur aſpiremus ad eã cõtendamus: ſic enim moriẽtes, vitã obtinebimus felicẽ ac lætã: cum ſic mori mundo, ſit viuere Chriſto, qui eſt vitã, gaudiũ, & gloria noſtra.

§. 3.

Sed Qvis ad talem perfectionis gradum in ſpirituali vita tam precioſum poterit peruenire? Idem P. S. Ignatius reſpondet: ad eum obtinendum, maior, ac impenſius ſtudio cuiuſque ſit, quærere in Domino maiorem ſui abnegationem, & continuam in rebus omnibus, quoad poterit mortificationẽ. non ſolum in materia votorum, ſed & in reliquis rebus, quas Regule inſinuant, nulla excepta: ita vt quiſque dicere poſſit illud canticorum: *manus mee ſtillauerunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha probatiſſima*. Et quoniam hæc eſt myrrha adeo ſelecta, & copioſa: vt vtramque manum & vtriuſque digitos impleat, niſi gradus mortificationis, in quibus anima Religioſa ſe exercet? Quinque gradus ad vota pertinentes ſunt ſicut myrrha in quinque digitos dextræ manus diſtributa, quæ eſt prima ac præcipua in operando: cuſtodia enim votorum eſt ſubſtantia Religionis, & in ea maxima eius fortitudo cõſiſtit. Myrrha autem ſiniſtræ manus, quæ ſuis quinque digitis dexteram iuuat, ſignificat alios quinque gradus mortificationis, ad quos reliqua reducuntur, quæ Regula commendat, ad ipſa vota melius ſeruanda; & aſcendendum ad perfectionis celſitudinem. *Primus* mortificationis gradus eſt circa perſonas ſæculares, & nominatim circa parentes, cognatos, amicos, & notos, quos in mũdo habuerant, mortificandi, inquã, ſunt inordinati affectus, qui remãſerint, aut recẽs viſcẽnt; & nimia delideria cũ eis agendi. *Secũdus* gradus eſt circa perſonas eiũſdẽ Religionis, & locũ habitationis; vt abſcindatur inordinationes, quæ poſſunt euenire, aut ex nimia amicitia & cõmunicatione; aut contra ex diſſenſione & diſcordia. *Tertius* eſt circa ordinarias occupaciones, officia, & miniſteria: ſiue ſpectet ad cultũ Diuinum & familiaritatẽ cũ Deo Domino noſtro, qualis eſt vſus chori, & cãtus, & exercitia orationis; ſiue ad officia domeſtica & temporalia; ſiue ad ſtudia aut miniſteria in bonũ proximorũ: in omnibus. n. eſt copioſa materia mortificationis. ſine qua nunquam rectẽ ſient. Et quoniam poſſibile non eſt, vt aliqui defectus

In 6. c. ad

Galat.

“

“

“

“

“

e. Apoc. 14. 13

”

”

”

”

”

”

a Cant. 5. 5.

defectus non sint in Religione. *quartus* gradus est circa id totum, quod spectat ad correctionem fraternam, tam ex parte correctoris, ne suo officio desit; quam ex parte corrigendi; ut correctionem ferat, sicut oportet. Denique *quintus* gradus est circa res omnes, quae in Religione sustinenda occurrunt, & toleranda: quales sunt tribulationes, & persecutiones à secularibus; ingenia & mores difficiles domesticorum; morbi, dolores, & mortis pericula: in quibus siue status ipse, siue officium, siue Praelatorum obedientia, aliquando coniungunt: cum aliquem mittunt ad infideles, ut eos conuertat. Et hic supremus est gradus mortificationis, de quo S. Basilii dicit: Perfecta renuntiatio in eo consistit, si quis id affectus fuerit, ut ne de vita quidem sua quicquam affectus sit, etsi habeat *mortis responsum*. Quemadmodum habuit Apostolus. Et in hoc sensu ipse Christus dicit: *c Qui non odit animam suam, non potest meus esse discipulus.*

Regula 8.
ex Fufis.
b 2. Cor. 1. 9
c Luc. 14. 26

d Can. 5. 6.

HI SUNT quinque mortificationis gradus res innumeras complectentes, quibus seruantur omnes ferè Ordinationes & Regulae Religioſae, & remouentur omnino omnia impedimenta perfectionis, & ingressus Dei in animam, ad eam donis ac virtutibus suis caelestibus ditandam. Ideoque cum sponsa dixisset, quod eius manus ac digiti pleni essent myrrha probatissima, statim subiunxit: *sed pessulum est si sui aperuisse dilecto suo, ut ingrederetur.* Quodnam autem hoc est pessulum nisi quæuis inordinata ad creaturam affectio, & quodlibet vitium siue passio animae infixæ? Si est in re graui, est ferreum repagulum; si autem in re leui, etiamsi tantum sit aliqua imperfectio contra Regulam sponte admissa, aut etiam in voluntate radicata: est verè pessulum, quo clauditur porta cordis, ne caelestis sponsus ad illud ingrediatur; ut possideat, & Diuinorum donorum plenitudine ditet. Huiusmodi autem pessuli, & obices non remouentur, nisi manibus ac digitis myrrha mortificationis inunctis: quæ rectà tendit contra illos, ut remoueat. Nec sufficit quæuis myrrha, sed opus est *probatissima*, & purissima: non enim remouentur huiusmodi impedimenta, sola externa mortificatione, aut propter vanitatem, aut impetum propriæ voluntatis; sed tali, quæ sit pura intentione DEO, placendi; & à se euellendi quicquid illi displicet. Sit itaque præcipuum nostrum studium, exercere nos in his mortificationis gradibus, ut paulatim explicabuntur: nobis persuadentes, hanc curam esse quasi summam omnium. Deliciae enim, & fauores caelestes sequuntur benè mortificatos, etiam cum illos non quaerunt; fugiunt verò immortificatos, etiamsi maximè illos quaerant. Hi enim sunt quasi montes Gelboe, quos Dominus pertransit, nec visitat, nec rorem, nec pluuiam caelestem eis dat: ac proinde nec sunt agri primitiarum, nec vllas proferunt fructus; sicut Religiosi primi, quos imitantur mortificati: ac

propie-

propterea Dominus eos visitat, cœlestesque benedictiones eis indulget, ac faciendos reddit in operibus sanctis.

CAPVT VI.

PERFECTIO EN MORTIFICATIONE INORDINATI
amoris ad parentes & cognatos.

CARNALIS AMOR ERGA COGNATOS & amicos, & nominatim erga parentes & fratres, utpote nobis maximè coniunctos, fuit omnium hostium nostrorum infensissimus, qui nos retardabat ab ingressu Religionis, & audienda vocatione Diuina: quem tamen vicimus illa die, qua constituimus, ac decreuimus illos relinquere vtentes medijs superius positis. Sed quoniam amor hic est nostris visceribus ita infixus, nobisque connaturalis, solet post tempus aliquod reuiescere, adhibente illum Dæmone tanquam instrumentum & medium ad conturbandum Religiosum; eumque aut reducendum ad sæculum, aut inquietum & inutilem in Religione reddendum. Quod efficit (vt ait S. Basilius) progrediendo per hos gradus.

PRIMUM memoriam eius turbat varijs imaginibus & cogitationibus rerum ad parentes & amicos spectantium, vitæ scilicet, sanitatis, bonorum temporalium, negotiorum, & litium; & rationura ac viarum, quibus inuari possunt, aut in rebus suis retardari. Quibus cogitationibus dant auditum contra præceptum Domini dicentis: *a Audi filia, & inclina aurem tuam & obliuiscere populum tuum. & domum patris tui.* Et quoniam Dæmon est valde sagax. obseruat commodam opportunitatem ad tales cogitationes suggerendas; quale est tempus otij, pigritiæ, ac tepiditatis spiritualis: proprium enim est tepidorum, & otiosorum recreare se cogitationibus carni iucundis, vt solatium aliquod inde habeant. Ex hoc gradu deducit illos Dæmon ad alterum, excitans in eis desideria aliquid sciendi de eis & eorum rebus: ideoque excitat in eis voluntatem scribendi, & literas ab eis accipiendi: vt ex acceptis gaudeant, & non acceptis tristentur: eosque vrget, vt ex patria venientes, de eorum rebus interrogent; & alios, qui informationem aliquam, quam ipsi desiderant, dare possint. Postea iniicit illis desideria eundi ad eos visitandos, aut vt ab eis visitentur, & manendi in propria patria vbi frequenter possent eos videre & alloqui. Et in hunc finem omnia adhibet media, quæ carnalis amor facile adinuenit, colorem obducendo & pallium pietatis, aut subueniendi temporalibus aut spiritualibus eorum

Tract. 5. c. 3.

De Const. Monast. c. 21
Et Reg. 22
ex Fusis.

a Ps. 44. 11.

2.
3.